



RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 4 (419)
2023. gada
5. marts

GRĒKSŪDZES NOSLĒPUMS

Pirms 50 gadiem – 1973. gada 23. martā Ticības mācības kongregācija atgādināja sakramentālās grēksūdzes noslēpuma saglabāšanu. Atzīmējot šo gadskārtu, turpinām publicēt 2019. gada 29. jūnija dokumentu “Iekšējā foruma nozīme un sakramentālā zīmoga neaizskaramība”.

Sakramentālais zīmogs ietver visus gan paša gandarītāja, gan citu gandarītāja grēksūdzē uzzinātos ikdienišķos, slepenos un arī publiskos grēkus, kuri atklātos saiknē ar absolūciju, tātad būtu biktstēvam zināmi sakramenta ietvaros. Sakramentālais zīmogs tātad attiecas uz visu, ko gandarītājs atzīst, arī tad, kad biktstēvs nedod absolūciju: ja arī grēksūdze ir nederīga vai kaut kādu iemeslu dēļ absolūcija netiek dota, šis zīmogs jāsaglabā jebkurā gadījumā.

Priesteris īstenībā uzzina gandarītāja grēkus „*non ut homo, sed ut Deus* – ne kā cilvēks, bet kā Dievs” (ST, suppl. 11,1, ad 2). Tas notiek tādā mērā, ka priesteris grēksūdzē teikto vienkārši „nezina,” jo neklausījās kā cilvēks, bet tieši Dieva

vārdā. Biktstēvs tāpēc varētu arī „zvērēt” bez kompromisa ar savu sirdsapziņu, ka „nezina” to, ko zina vienīgi kā Dieva kalps. Sakramentālais zīmogs savas savdabības dēļ var saistīt biktstēvu arī „iekšēji” tādā mērā, ka viņam aizliegts brīvprātīgi atcerēties grēksūdzi un viņam ir jāapspiež jebkāda negribēta atceršanās par to. No zīmoga izrietošais noslēpums saista arī tos, kuri kā uzzinājuši grēkus grēksūdzes laikā: „Ja ir pieejams tulks un visi pārējie, kuriem kaut kā gūtās zināšanas par grēkiem no grēksūdzes, tiem arī pienākums ievērot noslēpumu” (Can. 983,2#).

Sakramentālais zīmogs uzliek absolūtu aizliegumu tādā mērā, ka neļauj priesterim runāt par grēksūdzes saturu ārpus sakramenta pat ar pašu gandarītāju. Tam vajadzīga gandarītāja skaidra (un tāpēc vēl vairāk nepieprasīta) atļauja (sk. Jāņa Pāvila II runu 1994 gada 12. martā). Šis zīmogs tātad nav padots gandarītāja gribai un pēc sakramenta svinēšanas tas neatbrīvo biktstēvu no pienākuma glabāt noslēpumu, jo šis pienākums nāk tieši no Dieva.



(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 5. marts.

Gavēņa 2. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana.

Visstv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un Jēzus Sirds dievkalpojums
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Sv. Mise par Andri, Zandu, Ernestu un gaidāmo jaundzimušo
Dziedājums “Rūgtās asaras”
15.00 Sv. Mise par Ilmāru, viņa atgriešanos uz ticības ceļa
17.30 Krusta ceļš
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 6. marts

8.00 Sv. Mise par Andžānu un Sjanitu dzimtu

Otrdiena, 7. marts

8.00 Sv. Mise par Abiju Eglstoni un Ūldi Roķi

Trešdiena, 8. marts

8.00 Sv. Mise par +Valentīnu Sparāni
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 9. marts

8.00 Sv. Mise par +Antoniju Indānu

Piektdiena, 10. marts

8.00 Sv. Mise par +Teodoru, Induleviču
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 11. marts

8.00 Sv. Mise par Ukrainas kara upuriem un mieru. Svin V.E. arhibīskaps.
Draudzes nodoms: par +Jadvīgu un Juzefu Birjukovskiem

Svētdiena, 12. marts

Gavēņa 3. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana “Svētais Dievs”
9:30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā sv. Mise par +Andreju Jodi; Dziedājums “Rūgtās asaras”
15.00 Sv. Mise par +Annu un +Ignatu Špakiem
17.30 Krusta ceļš
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 13. marts

8.00 Sv. Mise par veselību Alīsei, Konstancijai, Andrejam Markeloviem

Otrdiena, 14. marts

8.00 Sv. Mise par Martas Brūveres ģimeni

Trešdiena, 15. marts

8.00 Sv. Mise par Maiju Krastiņu
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Ceturtdiena, 16. marts

8.00 Sv. Mise par +Bronislavu un +Jāni Mūrniekiem

Piektdiena, 17. marts

8.00 Sv. Mise par Mareku Petrovski un Andri Liepiņu un viņu dzimtām;
Jēzus Sirds litānija
17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 18. marts

8.00 Sv. Mise par Solvitas – Elizabetes veselību
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 19. marts**Gavēņa 4. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
 9.30 Sv. Mise angļu valodā
 11.00 Galvenā Sv. Mise par Jodis
 ģimenes dzīvajiem un mirušajiem;
 Dziedājums “Rūgtās asaras”
 15.00 Sv. Mise par +Pēteri, +Anastasiju
 un +Krišjāni
 17.30 Krusta ceļš
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 20. marts**Svētais Jāseps, Vissv. Jaunavas
Marijas līgavainis. Svinības**

8.00 Sv. Mise par +Antonu Stalidzānu

Otrdiena, 21. marts

8.00 Sv. Mise par arhibīskapa Zbigneva
 Stankeviča veselību

Trešdiena, 22. marts.

8.00 Sv. Mise par Ievas Lielpēteres
 veselību
 16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 23. marts.

8.00 Sv. Mise par Gunta dziedināšanu

Piektdiena, 24. marts.

8.00 Sv. Mise Ineses nodomā
 Jēzus Sirds litānija
 17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 25. marts.**Kunga pasludināšana. Svinības**

8.00 Sv. Mise par +Alīnu Vītolu

Svētdiena, 26. marts.**Gavēņa 5. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana “Svētais Dievs”
 9.30 Sv. Mise angļu valodā
 11.00 Galvenā Sv. Mise par Mariju
 Dzimšanas dienā;
 Dziedājums “Rūgtās asaras”
 15.00 Sv. Mise Alberta Jodis nodomā
 17.30 Krusta ceļš
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Grēksūdzes noslēpums

(turpinājums no 1.lpp.)

Sakramentālā zīmoga aizstāvēšana un grēksūdzes svētums nekādi nenozīmē pieļaut ļaunumu. Tieši pretēji, tā ir vienīgā istā vērsšanās pret ļaunumu, kas apdraud cilvēku un visu pasauli. Tā ir reāla iespēja atdoties Dieva mīlestībai, ļaut sevi mainīt un pārveidot šai mīlestībai, mācoties tai atbilst konkrēti savā dzīvē. Sastopot grēkus, kuri ietver kriminālnozieģumus, nekad nav ļauts kā nosacījums absolūcijai uzlikt gandarītājam pienākumu padoties civilai taisnībai, saskaņā ar katrā sistēmā ietvērto dabisko principu, ka „*nemo tenetur, se detegere*” (nevienam nav pienākuma liecināt pret sevi). Tomēr pēc Izlīguma sakramenta pašas „struktūras” kā derīguma nosacījums ir vaļsirdīga nožēla, līdz ar stingru apņemšanos mainīties un neatkārtot izdarīto ļaunumu. Ja gandarītājs bijis par upuri citu ļaunumam, biktstēvam jācenšas to pamācīt par savām tiesībām, kā arī praktiskiem juridiskiem līdzekļiem, uz kuriem atsaukties, lai konkrēto faktu ziņotu civilam vai/un Baznīcas forumam taisnības iegūšanai.

Jebkāda politiska darbība vai likumdošanas iniciatīva ar mērķi „lauzt” neaizskaramo sakramentālo zīmogu būtu nepieņemams pārkāpums pret Baznīcas



brīvību, par cik Baznīca gūst savu likumību no Dieva, nevis atsevišķām valstīm; ar to arī būtu pārkāpta reliģiskā brīvība, kas juridiski ir pamatā visām pārējām brīvībām, arī atsevišķu pilsoņu – gan gandarītāju, gan biktstēvu – sirdsapziņas brīvībai. Vērsties pret šo zīmogu nozīmētu graut to nabadzību, kas ir grēciniekā.

2) Iekšējais forums ārpus sakramenta un garīgā vadīšana

Iekšējais forums kā juridiski morālā sfēra pastāv arī ārpus sakramentiem un tajā Baznīca veic savu misiju un īsteno autoritāti: ne ar grēku piedošanu, bet dodot žēlastību, atbrīvojot no juridiskiem ierobežojumiem (piem, cenzūras) un aprūpējot dvēseļu svētdarīšanu, tātad katra ticīgā dziļi personīgo sfēru.

Garīgā vadībā jo īpaši atsevišķais ticīgais savu mainīšanās un svētdares ceļu uztic konkrētam priesterim, konsekrētai vai laju personai iekšējā forumā ārpus sakramentiem.

Priesteris veic šo kalpojumu kā savu Kristus pārstāvniecības misiju, kuru tam uztic ordinācijas sakraments un kas norit Baznīcas hierarhiskā kopībā, kad izpilda trīs pienākumus: māca, svētdara un vada. Laji to veic, pateicoties kristības priesterībai un dāvātajam Svētajam Garam.

Garīgajā vadībā ticīgais brīvi atklāj savas sirdsapziņas noslēpumu garīgajam vadītājam, lai gūtu ievirzi un atbalstu pie ieklausīšanās un Dieva gribas izpildes.

Šī īpašā joma tāpēc arī prasa zināmu ārēju noslēpumu, kā tas notiek garīgo sarunu saturā, izrietoši no katra cilvēka tiesībām respektēt savu privātumu (sal. Can 220).

(Turpinājums sekos)

Krišjāņa Barona dzimšanai mūžībā - 100

Katrai tautai ir sava īpatnēja dzīvesziņa, tās tieksmju un ideālu saturs. Kopš vien vēsturē min latviešu tautu, viņas dvēseles iekšējā dziņa ir bijusi saikne ar zemi, zemes iegūšana atsevišķas dzimtas rokās, tās izkopšana un paturēšana. Senču sviedrainais darbs tīrumā, sēšana un pļaušana, lauku mājas kustoņu kopšana un cīņa ar dabas spēkiem dažādos gada laikos radījusi īpatnu tautas dvēseles izpausmi. Katram mājas piederumam ir sava īpatna valoda, kurā tas runā uz savas mājas ļaudīm. Katra ēka, katrs koks, katrs lauks un birzs it kā nedzirdamiem vārdiem runā ar māju kopējiem. Šī balss ir tik spēcīga, ka cilvēku raksturi, viņu attiecības, darbi un pat augumi izaug tādi, kādus nosaka noteiktā sociālā kultūrvide. Latviešu mājas ir krātuves, kurās sakrāti paaudžu labākie darbi un skaistākās domas nākotnei. Šie darbi un domas īstenojušās tautas dziesmu, deju, arī reliģiskās dzīves daudzveidībā.

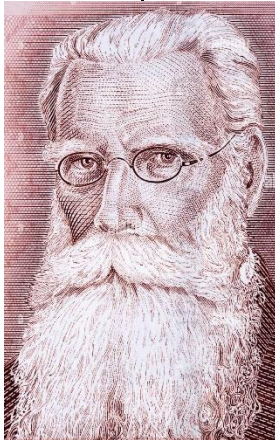
1923. gada 8. martā Rīgā acis šai redzamajai pasaulei, savai mīļotajai tēvu zemei tās valstiskās neatkarības rītausmā uz mūžu slēdza tautas dvēseles pētnieks, nacionālo kultūrvērtību glabātājs un sistematizētājs, dzejnieks, lirīķis, rakstnieks, ģeogrāfs un etnogrāfs, Latvju dainu tēvs Krišjānis Barons. Dzimis Kurzemē 1835. gada 31. oktobrī, mācījies Dundagā, Ventspilī, Jelgavā un Tērbatē. Darbojies Pēterburgā, Maskavā, no 1893. gada Rīgā. Savā garajā dzīvē viņš bija labi sapratis, ka cilvēka vērtību noteic viņa nostāja par savu tautu un zemi, it sevišķi smagos pārmaiņu un pārbaudījumu laikos.

Ja senāk liela nozīme piekrita titulam, tad vēlāk pārsvarā darbs ceļ vīru, sevišķi darbs savas tautas labā.

Krišjāņa Barona dzīves darbība saistījās ar cilvēka vietu savā zemē, pasaulē, kosmosā, ar „sākumu,” par kuru liecina Radīšanas grāmata: „Izveidojis no zemes visus lauku zvērus un visus debesu putnus, Kungs Dievs tos atveda pie cilvēka, lai redzētu, kā viņš tos nosauks. Jo katram, ko cilvēks nosauca par dzīvu būtni, tas palika tam kā vārds. Un cilvēks deva vārdus visiem lopiem un visiem debesu putniem un visiem lauku zvēriem” (Rad 2: 9-20). „No paša sākuma” cilvēks sevi atšķīris no redzamā universa, īpaši no būtnēm, kuras savā ziņā tam ir vistuvākās. Tās visas ir viņam par objektiem. Viņš vienīgais ir subjekts to vidū. Radīšanas grāmata runā par cilvēku kā būtni, kas radīta pēc Dieva attēla un līdzības.

Ņemot vērā iepriekš citēto tekstu, kļūst skaidrs, ka cilvēka subjektivitāte būtiski saistīta ar zināšanām par apkārtējo pasauli. Šīs zināšanas apgūtas saskarsmē ar dabu, arī ar cilvēkiem savā sadzīvē, ieradumos un kultūrā. Krišjānis Barons pētīja šos sākumus, tautas kultūras izpausmes un tās attīstību tautasdziesmās, kuras mutiski tika nodotas no paaudzes uz paaudzi. Šo misiju tautas labā viņš veica arī kā kristietis ar ticības skatu.

Kristīgā ticība spēj pārvarēt atšķirības starp cilvēkiem. Ticība dod dzīvību jaunai tautai – Dieva bērnu saimei. Ticība pārvar, bet ne iznīcina atšķirības; tā drīzāk respektē tās. Mūsu vienotība Kristū nenozīmē vienveidību no cilvēciskā viedokļa. Tieši pretēji Baznīca,



Dieva saime, kuru veidojam, bagātinās, iekļaujot savā vēsturiskajā gaitā daudzas kulturālas atšķirības un savu locekļu dažādības. Tāpēc Krišjāņa Barona darbība krievu, vācu un latviešu kultūru, konfesiju un valodu mijiedarbībā atbilst Baznīcas centieniem katrā tautā saglabāt un pilnveidot savu kultūru: tradīcijas un ieradumus, valodu un cilvēcīgi-kristīgās vērtības, tāpat šo pieredzes mantojumu atvērt saskarsmei ar Jēzu Kristu un Eвангēliju. Cilvēks ir Dieva attēls un

līdzība; tāpēc Kristus mīlestība uz cilvēku izvēršas visos personas izpausmes veidos saskaņā ar šo attēlu un līdzību. Aizstātot savu identitāti, cilvēki ne tikai aizstāv savas tiesības, bet arī izpilda pienākumu: nodot savas dzimtas un tautas savdabīgo kultūru nākošām paaudzēm.

Šodienas kultūru raksturo „spriedze”, kas dažkārt izvēršas „konfliktā” starp patreiz esošo un tradīciju. Daudzi ne reti pārvērtē patreiz esošo, atšķirot to no pagātnes kulturālā mantojuma, pat to noliedzot, necenšoties noteikt ceļu uz nākotni. Šis uzsvars uz „pašreiz esošo”, no kura izriet individuālās un sociālās dzīves izpratne, tomēr nonāk konfliktā ar Eiropas kulturālo tradīciju, kuru ilgi ietekmējusi kristietība un globālas atbildības uztvere. Pie šīs tradīcijas pieder kristiešu misionārā dedzība dalīties ticības dāvanā ar citām tautām. To ietekmējuši gan kristīgā universālisma un kopības ideāli, gan arī Apgaismības un laicīguma uzskati. Šī tradīcija izraisījusi noteiktu izpratni par dzīvi un vēsturi, kā arī ētisku vērtību sistēmu.

Baznīcai attīstot veselīgu, cēlu un dinamisku tradīciju, viņas morālais un garīgais ieguldījums nāk par labu sabiedrībai. „Konflikts” starp tradīciju un patreiz esošo izpaužas patiesības krīzē, tomēr tikai patiesība par Dievu un cilvēku var piedāvāt atbilstošu virzienu uz priekšu un ievirzīt piepildītas eksistences ceļu gan indivīdiem, gan tautai. Tauta, kas noslēdzas patiesībai, zaudē skaidri noteiktas vērtības un mērķus. Baznīca sludina patiesību un ar to kalpo sabiedrībai, paver jaunas perspektīvas nākotnei. Kristiešiem Patiesība ir dievišķa; tas ir mūžīgais Vārds - „Logos”, kas cilvēciski izpaudās Jēzū Kristū, kas varēja atzīt: „Es esmu patiesība” (Jņ 14: 6). Pieņemot patiesības mūžīgumu, Baznīca aizvien mācās, kā respektēt citu uzskatus un pārliecību par patiesību. Ar šo respektu, atvērtību dialogam var pavērties jaunas iespējas patiesības nodošanai tālāk.

Cieņas pilns dialogs ir prioritāte mūsdienu pasaulē un no tā Baznīca nedomā novērsties. Pašlaik katram jāpieņem kultūru dažādība, ar to jābagātinās un jāpiedzīvo tas, kas ir labs, paties un skaists. Katram Latvijā tāpēc ir pienākums izzināt Krišjāņa Barona sakopotās tautasdziesmas, izšķirot tajās vēsturiski kulturālo savdabību, kā arī katoliskos jeb universālos plašumus. Baznīcas un kultūras darbinieku svarīgākā misija mūsdienu kultūrā ir uzturēt dzīvu meklējumu pēc patiesības, līdz ar to, pēc Dieva; palīdzēt cilvēkiem saskatīt galīgo realitāti, tās ietvaros veidot un attīstīt sevi un attiecības. Svinot Krišjāņa Barona nāves simtgadi, novērtēsim savas tautas vēsturi un mantojumu, kas veido katra cilvēka individuālo un sociālo identitāti, kurā darbojas Dieva žēlastība, saskarsme ar dievišķo un transcendentu.

Annai Kancānei - 100

Cilvēka dzīvības aizstāve, kustības „Par dzīvību” dibinātāja Anna Kancāne dzimusi 1923. gada 15. martā Rēzeknē, agri kļuva par bāreni, viņu audzināja vecmāmiņa. Pēc viņas nāves Anna kā pusaudze rūpējās par jaunāko māsiņu lielas nabadzības apstākļos.

Strādājot Rēzeknes stacijā, viņa iepazinās ar vīru Vaclavu, kuru sauca par Odziņu. 1944. gada bēgļu gaitās viņa nonāca Kurzemē, kur arī salaulājās. Viņa apmetās Durbē, taču drīz devās uz Vāciju: Tīringenu, pēc tam Augsburgā.

1949. gadā viņa devās uz ASV: vispirms uz Ņujorku, pēc tam uz Minesotas štatu. Sanpaulas priekšpilsētā dzīvojot, viņa aktīvi darbojās sv.



Marijas draudzē, arī cilvēka dzīvības aizstāvēšanas kustībā. Kancāni bija pazīstami latviešu sabiedrībā.

No 1991. gada viņa regulāri apmeklēja Latviju. Sirds sāpēja, ka Latvijā nav kustības, kas aizstāvētu bērna dzīvību. 1994. gadā nodibināja kustību „Par dzīvību” Latvijā, taču tās juridiskā statusa nostiprināšanās un starptautiskā atzinība prasīja vairākus gadus. 1997. gada novembrī Anna kopā ar pr. Paulu devās uz *Human Life International* centru pie Vašingtonas, lai veidotu sakarus un attiecības ar globālu katoļu organizāciju. Lielu ierosmi kustībai „Par dzīvību” deva svētā pāvesta Jāņa Pāvila II 1995. gadā izdotā enciklika „Dzīvības Evaņģēlijs.” Anna uzstājās masu informācijas

līdzekļos, publicēja rakstus laikrakstā „Solis” un citur, pavairoja un izsūtīja rokrakstā uzsaukumus, aizrādījumus un atgādinājumus par cilvēka dzīvības cieņu un vērtību, par Laulības sakramenta nepieciešamību ģimenes attiecību stabilitātei. Sekojošie teksti ir izvilkumi no viņas rokrakstu vēstulēm, kuras liecina par Annas dedzību un reizē arī vilšanos garīdznieku un laju pasivitātē.

Esmu norūpējusies, ka uz manu pirmo apkārtrakstu „Par Dzīvību” aprīlī tieši no šīs pilsētas neatsaucās it neviens draudzē, pat neviens persona! Esmu neizpratnē, kamdēļ tas tā...

Paziņojums pēc sprediķa, jeb pāris teikumi uz dēļa, dotu atsaucības rezultātus. Vispārējā aina ir bēdīga. Parastais ticīgais, pat ikdienas baznīcā gājējs neizprot īstenībā savu pienākumu dzīvības aizstāvībā, it kā tas uz viņu nemaz neattiecas. Neizprot, ka ikkatram, kam tik vien Dievs dvašu devis, tas jādara. Kad tiek jautāts kādam, kādās domās viņš ir par abortu, ļoti neparasta īpatnība... runātājs vispirms deklarē, ka viņš ir katolis... aborts ir pieļaujams... Dievs ir piedodošs... tai tik un tā tiks piedots. Man nekad kaut kas tam līdzīgs netika dzirdēts ASV.

Arī pagājušajā gadā, statistikas iegūšanai Rīgā dievnama priekšā, tūlīt pēc Svētās Mises, es jautāju par aborta pieļautību un no pussimta cilvēkiem gandrīz puse teica, ka aborts ir pieļaujams, labi zinot, ka tas ir bērns, kas tiek nokauts un ka viņš izjūt arī sāpes. Tā vien izskatās, ka mums visiem priekšā stāv liels darbs ticīgo izskološanai par Dzīvības – Svētumu, neaizskaramību katoļu Baznīcai

jāizmanto savas runas spējas. Garīdznieku vidū ir tik daudz labu un rakstīt spējīgu cilvēku. Arī pašā draudzē ir zināmi labi žurnālisti, kuriem var uzdot par pienākumu rakstos deklarēt katoļu Baznīcas nostāju attiecībā par abortiem. Mums vajadzīgi raksti, nepārtraukti redzami raksti avīzēs, žurnālos utt., lai arī Saeimā deputātiem atveras acis, jūt pretestību, spiedienu pārdomāt abortu priekšlikuma veidošanā.

Priesteri seko darbībai, veicina ar sprediķiem utt. savās draudzēs.

Laji – kustības veicinātāji, vadībā un visi ticīgie draudzes locekļi. Zem katras draudzes jumta, darbības veicinātāju grupai jāiesaista darbībā savas draudzes ticīgos. Garīdzniecībai jābūt vadībā, savā draudzē nemitīgi atgādinot Dzīvības svētumu un iznīcināšanas ļaunumu, aicināt, lai visi kļūst Dzīvības aizstāvji.

Anna ar Vaclavu izaudzināja piecus bērnus, mīļotais Odziņš devās mūžībā 2015. gadā. Pati Anna aizvēra acis šai pasaulei 2020. gada 13. maijā – Fatimas Dievmātes dienā. Līdzīgi Jaunavai Marijai viņa tiešām novērtēja ticību, strādīgumu, pieticību, atvērtību Dieva godībai un katram cilvēkam paredzēto misiju. Annas aizsākto cilvēka dzīvības aizsardzības sūtību turpina kustība „Par dzīvību”, kas ir paliekošs mantojums viņas mīlestībai uz Dievu, tēviju un katru cilvēku.

No Smeltertēva arhīva:

Kas notiktu, ja cilvēki uz visu mūžu būtu sasieti kopā un viņi nevarētu viens no otra nekad atraisīties? Kas notiktu, ja jūs visi šeit, būtu sasieti kopā? Un sliktākais tas, ka jūs viens no otra netiktu vaļā! Sasiet vēl var, ja varētu pēc tam ar nazīti

pārgriezti. Bet tikt vaļā - jā, ir drusku grūtāk. Kas notiktu ar cilvēkiem, ja viņi nebūtu ne no kā cita atkarīgi, kā tikai no savas pagātnes grēkiem - lepnības, iedomības, spītības, tukšām pļāpām un savstarpējiem pārmetumiem?

Arī mums ir sava lepnība, sava iedomība, sava spītība, tāpat kā arī man, un arī es mīlu papļāpāt, kaut būtu labāk, ja nepļāpātu, un tad vēl nāk tie savstarpējie pārmetumi. Vai jums negadās vienam otram pārmet, ka tas nedara tā, kā es daru? Pacietība ir ļoti vajadzīga, it sevišķi, kad esam kopā. Sartrs domā, ka tā tad arī būtu elle. Protams, teologi bāzējoties uz Bībeles liecībām, var teikt daudz vairāk par elli. Viens ir skaidrs, un tas ir tas, ko Sartrs grib pateikt - mēs, cilvēki, esam spējīgi šeit virs zemes viens otram sakurināt elli.

Paskatieties ar vaļējām acīm uz cilvēkiem pasaulē, it sevišķi šajās četrās nedēļās kopš esmu Latvijā, jāsaka tā, ka četrās nedēļās esmu vairāk grēkusūdzi klausījies kā divdesmit gadus savā draudzē Vācijā. Un tas grēku plūdums ir nācis pār mani un man atvēris citas acis, jo sāku skatīties un pārlikt: kas ir šeit vissvarīgākais un kas šeit tos cilvēciņus, ļautiņus nospiež.

(No rekolekcijām 1991g.
martā topošajiem priesteriem)

Lielās nedēļas rekolekcijas

Pirmdien, otrdien un trešdien

3.-5. aprīlī par tēmu

No Smelertēva garīgo atziņu krājumiem...

Vada diakons Gunārs

SVĒTDIENAS SKOLAS

NODARBĪBAS

uzsākušās svētdien

2023.g. 19. februārī, plkst.13.15

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

**Vēl var pieteikties tie, kas vēlas tapt
kristīti,**

**pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),**

laulāties, iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

**Aicināti – skolas vecuma bērni,
jaunieši un pieaugušie visās vecuma**

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.



Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com